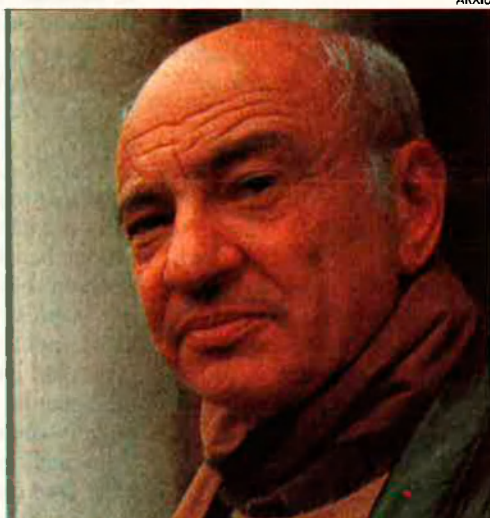

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Sospites de dis

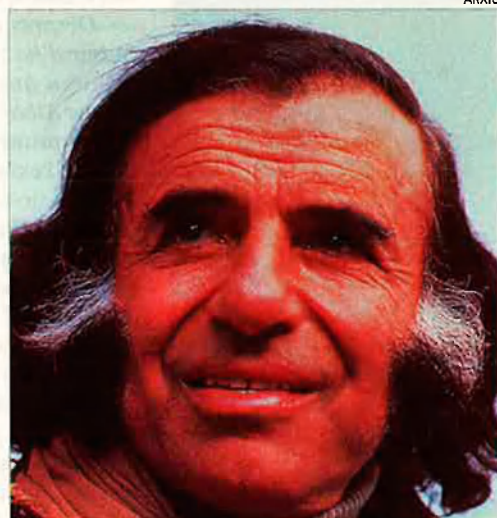
"Segons m'han explicat, alguna gent -homes- de TV3 volen de forma ara per ara molt discreta perfilar l'embrió d'un lobby masculí per protegir-se de la discriminació galopant. Per exemple, estan molt queixosos de la imbecil·litat aparatosa del cap de família a *La cuina dels Rovira*: totes les dones de la família, fills i veïns el deixen contínuament com un drap brut, com un pobre cretí, incapaç d'encertar mai."

Edgar Morin.

Dilluns, 28. Edgar Morin passa per Madrid, satisfet pel ressò del premi Internacional Catalunya, excepcionalment pletòric als 72 anys. Aviat vendrà a Barcelona, als actes d'entrega del premi. Entre d'altres coses, Morin correspon a un categoria d'intel·lectual molt infreqüent a Espanya, capaç de pensar el món, d'establir una cohesió conceptual entre qüestions i matèries diverses. Això també ho permet el bull de ciutats com París, Nova York, Berlín o Londres, amb la retòrica pròpia. Morin comença a parlar a l'hora de l'aperitiu i encara porta la batuta quan acaba de sopar, amb una tassa d'herbes. Bona testa, bon coll: sòlids, vitals, com el cap sumeri de J. F. Revel. És home de sincretismes, disposat a explicar-ho tot amb la mateixa claredat possible, amb una voluntat cartesiana que li fa desitjar escriure un llibre que vingui a ser el "discurs" del seu propi "Méthode".

Dimarts, 1. Faig una copa al bar de l'Hotel Palace, estibat de periodistes argentins que segueixen la visita del president Menem. També hi veig ostentosos espècimens de l'estranya amalgama del peronisme, des de l'extrema dreta a l'extrema esquerra, amb dinosaures i rèptils de tota casta. Per atzar, vaig ésser a Buenos Aires el dia de la presa de possessió de Menem, ara farà quatre anys. De bon matí, un *gaucho* feia giravoltar el seu cavall davant la residència particular de Menem, abans d'entrar a la Casa Rosada. Fins aleshores, el PSOE havia fet la cort a Raúl Alfonsín, líder dels radicals, amb la idea que ingressés el seu partit a la Internacional So-

Carlos Menem.

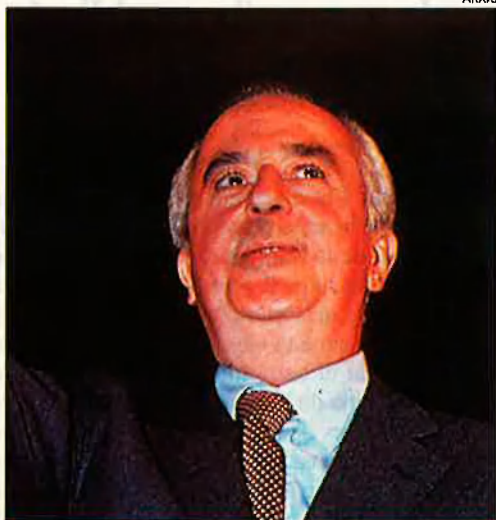
cialista, on hauria estat un aliat de pes. Menem havia visitat Espanya, una mica abans o ja enmig de la campanya electoral argentina, i Televisió Espanyola -aleshores en plena hegemonia socialista- volgués fer-li fer el ridícul a Barajas, filmant-lo perdut pels passadissos de l'aeroport. Felipe González havia apostat fort per Alfonsín, però va guanyar Menem, capaç de governar fent exactament tot el contrari del que deia la tradició peronista. Al ritual de salutació al nou president, el protocol argentí no tractà gaire bé el vicepresident Alfonso Guerra.

Dimecres, 2. Segons m'han explicat, alguna gent -homes- de TV3 volen de forma ara per ara molt discreta perfilar l'embrió d'un lobby masculí per protegir-se de la discriminació galopant. Per exemple, estan molt queixosos de la imbecil·litat aparatosa del cap de família a *La cuina dels Rovira*: totes les dones de la família, fills i veïns el deixen contínuament com un drap brut, com un pobre cretí, incapaç d'encertar mai, un oficinista incompetent. Pel que fa a *Poble Nou*, també hi veuen motius per sospitar que el personatge masculí central convoca tots els estigmes possibles, com un cas obvi de discriminació sexual per part del guió. No és fàcil preveure de quina manera podrà actuar el lobby masculí de TV3 per bé que ara per ara estan descartades actuacions semblants a la famosa intervenció de Lorena Bobbit.

Dijous, 3. Comença la crispació entre Balladur i Chirac, encara que també és cert que,

Iminació sexual a TV3

ARXIU

Edouard Balladur.

ARXIU

Josep Maria de Sagarra.

si no existís, els diaris ja l'haurien inventada.

En tot cas, Balladur abans de tota altra cosa havia estat un home de Pompidou. Encara que no ho pugui semblar, Balladur ha escrit una novel·la, *L'arbre de maig*, justament sobre maig de 1968. Aleshores ell treballava a Matignon, amb el primer ministre Pompidou, estadística de gran sensatesa, sovint humiliat pel president De Gaulle. George Pompidou aconseguí que el règim no s'ensorrís, encara que els mateixos que desaparegueren davant el perill li diguessin després que havia fet un excés de concessions. De Gaulle dissol l'Assemblea. Pel juny, l'UDR obté 294 escons dels 485, una majoria que alguns cronistes consideraven més conservadora que gaullista –en certa manera, “pompidoulista”–. Però De Gaulle fa primer ministre a Couve de Murville –un Joseph Cotten a la francesa–. Després perd el referèndum i Pompidou guanya les eleccions presidencials. Vet aquí Balladur a l'Eliseu, mestre de la unció tecnocràtica, impecable, sempre lleial –solitàriament lleial– a Pompidou fins a la mort sobtada del president.

Divendres, 4. Demà farà cent anys del naixement de Sagarra. Agafo els dos volums de “L'aperitiu” –edició d'editorial Vergara, de l'any 1964– i me'n vaig al llit. He decidit fer un cap de setmana Sagarra, començant pel pròleg del tan oblidat Rossend Llates –tan oblidades les seves *Memòries*–. Avui és més veritat encara que –com deia Sagarra l'any 1936– “el món de l'aperitiu d'aleshores no té res a veure amb el món d'avui”. Passaré un

cap de setmana amb André Maurois, la merla de les carboneries, Mae West, el pare Miquel, Rafael Llimona, el gat dels escenaris, Paul Morand i els cabarets. Després d'unes hores amb el comte de Keyserling aniré a veure Al Brown a la Rambla. Després d'un bon aperitiu, faré la sesta amb la impossible nostàlgia de tornar a llegir un “Mirador” i veure passar la gent des de la terrassa del Colón.

Valentí Puig